

SEVERINUL

Foaie socială-economică săptămânală.

Prețul abonamentului:	Inserțiunile:	Proprietar și redactor responsabil:	Redacțiunea și administrațiunea:
Pentru Ungaria 6 cor. la an. „ străinătate 10 fr. la an. „ America 2 1/2 do. ri la an.	Rândul cu litere garmond odată publicat: 10 fil., de mai multe ori însă, prețul se reduce.	GEORGE M. DOPP.	Caransebeș, edificiul Lichtneckert Strada Principală (Föutcza)

Să învățăm.

Multe, putem zice, nesfârșite daruri ne-a dat bunul Dumnezeu în viața pământească. Minte, simțirile, graiul, sănătatea, puterea trupească și alte talente neprețuite, cari ne sânt date, ca să agonisim cu ele pentru binele nostru, și cel de obște, spre îndestulirea și fericirea noastră, a familiei, a neamului și patriei.

Între toate darurile, ce le-am primit dela Dumnezeu, cel mai frumos și cel mai de preț este: *lumina minții*.

Prin aceasta cunoaștem drepturile și datorințele ce le avem față de Dumnezeu, față de noi înșine, față de familia noastră, precum și față de neamul, din care facem parte, de țara în care locuim, și de toți semenii noștri.

Acți trebuie să ne punem întrebare, oare talentul acesta mare și prețios, cum l-am folosit?

Pentru că lumina aceasta a minții trebuie aprinsă, și se cuvine să fie purtată cu grijă, să nu o sufle vânturile dușmănoase, când apoi omul rămâne în întunec, și se bate de toate stâncile, se prăvălește prin toate prăpăstiile, până când istovit și stors de necazuri, piere mișelește. Iară cel ce s'a îngrijit, ca lumina minții să strălucească, să lumineze în întunecimea vieții: acela trece înainte, treaz, să-

nătos, bogat și învățat. Trăește el în tihnă, și lasă familiei sale cinste, cultură și bunăstare, împreună cu îndemnul neadormit de a tot înainta în bine.

Cum se aprinde lumina minții, ca să lumineze omului, și să-l ducă pe calea fericirii?

Iată cum: *prin învățatură*.

Învățătura stă în cunoașterea lucrurilor și în puterea de a le ști folosi spre binele nostru și spre binele obștesc. Cercăm și batem pe urmele acestora calea înțelepciunii. Aici ne vine în ajutor Sf. Scriptură, când ne spune graiul cel sfânt: „Începutul înțelepciunii este frica lui Dumnezeu“.

Vine apoi îndată: *cartea!* Prin învățătura cărții se aprinde tot mai puternic lumina minții, și ne arată greutățile, pedecile, ce ne stau în cale, și ne învață cum să le învingem.

Cea mai mare, cea mai sfântă datorință a omului este să grijască de cultivarea minții sale, să ajungă la învățatură de carte, ca așa să strălucească în ființa lui lumina culturii și a științelor.

Știința tâlcuește la înțeles arătările ce se ivesc în firea lăsată de Dumnezeu.

Așa și în lucrurile cele ce se ivesc și se întâmplă în viața oamenilor.

Școala, munca, cumpătul, trezvia, aduc cu sine cultură, bogăție, bunăstare, îndestulare și fericire.

Lenea, beția, ura, lipsa de carte, și groaza de carte și de muncă, aduc cu sine sărăcia, apoi slugărnicia, în sfârșit lipsa conștiinței de vrednicia o-menească, pe urmă moartea rușinoasă. Să învățăm deci carte, ca să putem trăi.

„P. R.“

„Convorbire cu un preot...“

Sub acest titlu „Tribuna“ din Arad Nr. 282 publică o convorbire ce ar fi avut-o cu un preot, din părțile noastre. Numele părintelui îl retace. Nu ne-am ocupat cu articolul „Tribunei“, dacă n'am constată din el de adevărate spusele noastre, că conducătorii neamului românesc s'au boerit cu totul și numai atunci se arată poporului când au lipsă de el. Să facă, să lucre ceva pentru el — n'au timp. Sau dacă și au timp, au numai atunci, când munca lor jertfită pe altarul neamului — li-se rentează din belșug.

Iată ce vorbește preotul din chestie:

„Să nu vă mire pe nimenea, dacă vedeți, că în provincie preoții și învățătorii fac atâtea greșeli și târâsc și poporenii după dânșii. Noi, de capul nostru, ce să putem face? Pe noi nu ne caută nimeni. Vorbele frumoase, naționale, spuse de cei de sus, nu străbat până la noi. Când e vorba de un sfat, de o vorbă lămurită, de un ajutor întru năcazuri, în afaceri de școală sau de viață peste tot, noi nu găsim pe bărbaii noștri fruntași să le destăinuim durerile. Mândria noastră de Români noi nu o mai simțim. Și umilirile reușim mai repede să le înlăturăm prin slujbașii statului, prin

Luptă și dragoste curată.

— Roman. —

De

George M. Dopp.

Pe o movilă, ca un cuib de țarcă, e așezat orașul Sibiiu. Jur împrejurul lui se întind câmpii mănoase, ca niște valuri de pânză, a căror sfârșit se lovesc în Carpați. Spre răsărit, stă ca o sentinelă înmărmurită, pleșuvul munte „Surul“, care la graniță se lovește în capete cu dunga munților din apus. Aceștia apoi în legătură cu alte dealuri, îngrădesc orașul de sus ca un țarc. De pe aleul Breterului, dacă privim în depărtare, ni-se deschide ochilor o priveliște din cele mai încântătoare ale naturii. Oltul, din departe, apoi Țibinul, care spintecă orașelul drept în două, ear deschizătura pasului Turnu-Roșu, fac, ca Sibiiul, vecinic să fie un loc de serenadă a fluerăturilor vântului pribeag. — Dacă mergem pe alea ce duce în Dumbravă, ajungem la capătul aleei, la o lăptărie. Mergând înainte pe potecul drept de lângă ea, ajungem la o goliște — în inima Dumbrăvii — încungiuată de stejari și brădet. Aci, în vremile bătrâne, ci că a fost vestita moară a lui moș Precup. Lângă ia eră pe vremuri un han, în care haiducii își dădeau întâlnire. E un loc sălbatec. Așa spun bătrânii, că aci se

faceau cele mai înfiorătoare crime. Jafurile se împărțiau, aici, între tâlhari, ca la târg. Morarul Precup știa despre toate astea, tăcea însă mulcom, deoarece nici mâinile lui nu erau tocmai curate.

*

Eră vară în toilul ei, anul 1850. Znopi grei, plini de mană, stăteau răsturnați ca bobocii pe miriște. Poloagele de floricele ofilite din fânul proaspăt cosit, își dădea icoana unor zâne, a căror capete retezate au fost de barda călăilor. Greurușii în corul lor pustiu, își dădeau închipuirea unui cor de voinicici ficiori gata de luptă, ce își cântă cântecul sfârșitului. Talangele turmei de oi și doina legănată a unui ciobănaș, cântată cu atâta vrajă, făcea să plângă cavatul, cu el natura.

Umbrele lunei de Iulie se lăsaseră pe pământ ca o pânză neagră. Codrul tremură la adierea vântului. Un dangăt de clopot sparge frământarea naturii.

Diin moara lui Precup, cioclii scoteau sicriul, în care eră așezat trupul dărăburit de topoară tâlhărești a lui Macrea, fiul morarului. În urma lui rămase frumoasa, dar ușuratică lui nevastă Tudora, cu și mai frumoasa ei fiică de abia 12 ani: Lidia și bunica lor Ioana morărița. Morarul Precup, murise de un an în temnițele Ghierlei.

Trecuse 3 ani. Tudora, în răsăful ei a luat câmpii spre România, cu o căpetenie de bandiți. Moara fu dată în arindă de morărița Ioană. Avere și-o prefăcuse în gălbini și se puse la odihnă în castelul de nou zidit pe seama Lidiei, în cetate. Gândul ei îi eră, ca să-și vadă lugerelul ei de nepoțică fericită, că, doar, se uită la ea, ca la chipul Maicii Preceste. Lidia învățase mult, la școlile nemțești. Răposatul ei tată, o învățase toate pe domnie.

* * *

Suntem în Maiu, anul 1853. Soarele strălucia pe ceriul senin; dimineața eră încântătoare. La vre-o câteva leghe de S. pe calea ce duce spre munți, mergea singuratic, purtat la pas de calul seu, un tinăr, care liniștit, se îndreptă către cetatea săsească. El părea, că are 24 ani.

Hainele sale erau învechite, mantaua sa cărpită, ca și cismele sale din piele de căprioară. Dar totuși avea o înfățișare mândră, cu părul buclat ce-i cădea pe umeri, cu mustața sa întoarsă la vârf, cu talia svelță, cu ochii negri, vii și pătrunzători, și mai ales cu acel aer de nevinovată veselie, care strălucia pe obrazul seu.

— Drace! Exclamă el, am rătăcit. Aidem murgule, încă un trap bun și să vedem,

inspectorii și judecătorii străini de neam, cari pentru supunere ne împart măcar o umbră de dreptate câteodată. Cu gândul acesta acum se împacă multă lume dela noi! Guvernul prin oamenii săi caută prin multe părți să cultive poporul prin vorbe bune. Slujbași superiori și candidații de deputați umblă prin casele oamenilor dela sat, se poartă cuviincios cu Românii, fac înlesniri și făgăduieli și se vâra pe nesimțite în sufletul lor, — câtă vreme frunțașii noștri se îndepărtează tot mai mult de masele de jos. In casa mea de preot sărac n'a intrat încă picior de conducător român și de satul meu fug luminășii lor ca de rîie. Sunt m într'o părăsire desăvârșită și trebuie să vă spun, că *pricina o găsește în boeria conducătorilor noștri. Aceștia sunt mai nemeși decât Maghiarii, mai aristocrați decât grozii maghiari cari adesea se coboară în căscioara mea și mă întrebă de necazurile zilnice.* Dacă lucrurile vor continua; dacă rindurile de jos ale Românilor nu se vor face trup și suflet cu cele de sus; dacă aristocrații noștri, în loc de a se uita la sine și la interesele lor, nu vor căuta spre cei de jos și nu-i vor ridica la mai mult adăpost, nici vorbă că vom merge spre destrămarea...

Iată deci, că spusele „Severinului“ se adevăresc și că am spus dreptul în articolul nostru din Nr. 3 a. c. Dovadă e spusele părintelui, al cărui nume îl tace „Tribuna“.

„Tribuna“ mai adauge, că poporul e neglijat. Ne miră mult, că și-au adus aminte d-lor, și de popor, lăsând pe un moment hârțuelile. Nu poate însă să lase în pace personalitățile. Se împedecă în articolul seu iar de dl Burdia, în speranța — poate că — dacă mereu se lovește persoana dânsului „s'a mântuit neamul“; iar ziarele, cari lovesc, trec de eroinele timpului.

Ar fi bine deci, ca să nu judecăm pe unul și altul. Să nu hulim pe cel, care a fost spre folosul multor frați de ai noștri, ci să ne uităm în jurul nostru, să ne judecăm primadata pe noi, să facem ceva în interesul comun, ca să merităm binecuvântarea neamului; iar pe cei pușini, cari ne fac bine, să nu-i nimicim, ca să ne suim noi pe ruina lor, căci putem să le ajungem urma. Roata vremii se poate întoarce, ridicându-l pe cel judecat iar de-asupra, prețuindu-se din belșug faptele lui bune, pe cari le-am arătat lumii de rele. Și atunci, mai cumplită va fi răzbușunarea și mai rușinoasă rușinea pe capul celor neastâmpărați.

Congregația comitatului Caraș-Severin.

Sedința se deschide la orele 11, fiind de față membrii congregaționali în număr

dacă nu ajungem la vre-un han, unde doi buni creștini ca mine și ca tine să se poată adăpa. Murgul își ciuli urechile și își iuși mersul. Zece minute mai târziu zări hanul dela moara lui moș Precup din Dumbravă. Ajuns în goliștea de lângă han, dădu drumul calului să pască; el însă se întinse pe iarba moale și ațipise.

Deodată un țiuț de femeie îl deșteaptă. Sare drept pe picioare. La câțiva pași de el se apropia abia răsufând o fetiță, în haină albă, ținând în mână o corfiță cu flori. In urma ei, un săsoc mare cât o prăjină. Tinărul nostru, se pregătea să salute cu sfială pe tinăra fetiță, când spre marea lui mirare, ea se oprî sperioasă lângă el:

— D-le, zise ea, cu voce tremurătoare, ori cine ați fi, vă rog ajutați-mă!

— D-șoară, răspuse el cu căldură, sunt cu totul al d-voastre, și dacă voiți a-mi face onoarea de a-mi spune, cu ce vă pot servi?

— Scapă-mă de acest om!...

Cu degetul, ea arată spre Sas, care se oprise și el și ridică din umeri cu dispreț.

— Un Sas! exclamă junele.

— Un diavol... Vă rog, faceți, ca să pot rămânea singură în calea mea...

— Ei, jupune, ai auzit?...

— Omul îmbrăcat în negru, nici nu-și a-

mare. Membrii noi au fost în număr aproape complet.

În discursul de deschidere salută primcomitele Il. Sa dl Dr. Z. Medve pe membrii noi și vechi, invitându-i să observe obiectivitatea recerută la desbateri.

Se dă cetire cărții de interpelațiuni și se decide ca aceste să se pună la ordinea zilei după punctul 16.

Se intră în ordinea zilei și se aprobă preliminarul drumurilor, măsurile luate pentru repararea drumurilor stricate prin potop; având a se face demersuri la guvern pentru a mări cu 150 mii cor. ajutorul dat.

Întrând în vigoare noul statut pentru procedura penală a poliției în chestii de transgresiuni, se aleg după districturi plenipotențiții fiscalului comitatens.

Se aprobă speșele extraordinare acoperite din fondul de dispoziție comitatens.

Se aprobă lista viriliștilor, iar pentru întregirea mandatelor de membri congregaționali, devenite vacante prin abdicare, în cercurile Armeniș și Bănia, se fixează termen de alegere 6 Februarie.

Se aprobă cumpărarea a trei mașini de scris: „Yost“ pentru birouri și se fac mai multe modificări în statutul de birjari, până ce se va reforma în mod definitiv acest statut, în conformitate cu cerințele timpului.

Se votează mai multe pensionări și concedii, se aprobă mai multe preliminarii și socoți comunale, după cari se trece la interpelațiuni.

Dr. A. Ciupe interpelează de ce a depus banii pentru spital vice-comitele numai la trei bănci din loc și nu la toate, cari suportă greutățile publice.

Vice-comitele A. Issekutz răspunde, că e vorba de o măsură transitorică, și fără de a intenționa vre-o ultragiare a altor bănci, a depus la trei bănci banii între condiții foarte favorabile.

Congregația ia la cunoștință răspunsul.

Dr. A. Ciupe prezintă altă interpelațiune, întrebând, că de ce nu s'a deschid târgurile de vite, după ce boala de gură și unghii a vitelor s'a stins de mult.

Vice-comitele dl A. Issekutz răspunde, că epidemia s'a declarat în 242 comune ale comitatului și acolo unde s'a stins s'a dat liber târgul, dar nici astăzi nu suntem încă liberi de această epidemie. Deci nu s'a putut declara de stinsă epidemia pe întregul teritor.

Răspunsul se ia la cunoștință.

Urmează interpelația d-lui Dr. Valeriu Branisce, care insistă asupra sistemului greșit cu care se procedează la recensământ, a procedurii observat de agenții recensământului, cari sub pretext de „ordin mai înalt“, întrebunțează termenul „oláh“ și a-

runcă o privire spre cel care îi vorbește, ci adresându-se tinerei virgine, îi zise:

— O să te căești amar... dar va fi târziu.

— Tăcere, ciară! izbucni tinărul; tăcere! sau pe Dumnezeu, vei face cunoștință cu această spadă!

— Indrăznești să ameninți, rudenia celui mai temut cavalier al Sibiiului? zise sasu, cu o voce plină de venin.

— Indrăznești, totuși să ameninți o femeie! Aide, îndărăt! Intoarce pasul, ori altfel nu vei mai avea privilegiul să ameninți pe cineva. — In același timp tinărul, trase spada și merse spre sas. Acesta aruncă o privire înfiorătoare tinărului, se întoarce și dispăru.

Tinărul, se întoarce apoi spre fetiță. El rămase buimăcit. Eră o tinără fată între 15—16 ani, de o frumusețe fermecătoare. Fața sa care era luminată de doi ochi mari, întunecați ca cireșea cea mai neagră, eră încunjurată de un znop de păr, coloarea bobului de grâu. In acest moment o roșăță îi împurpură fața și o făcea de o mie de ori mai frumoasă. Cu o aceeași mișcare se întoarce cătră salvatorul ei.

— Vă datorez, — zise ea cu o voce dulce

— întreaga mea recunoștință, d-le!

— Kapusi Dénes, completă cavalierul salutând.

— Un maghiar?

menință cu pedepse pe ceice voiesc să introducă termenul legal de „román“.

Vice-comitele A. Issekutz răspunde, că nu știe despre vre-un ordin care să oprească întrebunțarea termenului „román“, nici nu crede, că cineva ar fi fost pedepsit pentru acest termen.

Propunerea nu se poate pertracta la congregațiunea prezentă, căci după regulament trebuie anunțată cu cel puțin 8 zile înainte.

Primcomitele Dr. Z. Medve regretă, că nu se poate pertracta propunerea, dar nu poate crea contra regulamentului un caz de precedentă și prin urmare declară răspunsul vicecomitelui de primit.

Revenind-se la ordinea zilei se rezolvă restul fără desbateri.

O minune.

Dăm următoarea știre de mai jos, publicată în ziarele maghiare. Eroina este o româncuță nenorocită, care se zice, ar fi stăpânită de ascunse forțe magnetice. În noaptea anului nou catolic, familia judecătorului de ocol din Baia-de-Criș, tocmai urau oaspeților an nou fericit, când auziră de odată lovituri puternice în pereți și ferestri. Loviturile acestea au produs o groază de nedescris între cei prezenți, cari toți credeau că ar fi atacați de vre-o bandă de tâlhari. Încetând încetul cu încetul spiritele și prinzând puțin curaj, bărbații înarmându-se, au eșit în curte, ca să vadă ce este. Mare le-a fost mirarea și cam tot atât și spaima, văzând pietrele lovindu-se singure de pereții casei, apoi coceni de cucuruz, bucăți de lemne, ș. a. lucruri mai ușoare sburând înspre ferestri. Au căutat înzădar după făptuitori, dar n'au dat de nimeni. Petrele curgeau mai departe. Întorcându-se în casă — altă pacoste! — Servitoarea, o româncă de vre-o 16 ani, leșinase, iar doamnele nu o puteau trezi. Numai după vreme îndelungată și-a venit fata în fire, începând să plângă cu hohote. — Ceialți o priveau tăcuți și nu-i puteau înțelege plânsul. Într'un târziu se mai molcomi și putu să vorbească. — Spuse că ea este cauza aruncăturilor de pietri, fiind stăpânită de necuratul. — N'am ce să-i fac! — zise fata. Dacă slujesc într'un loc o lună, mai mult nu pot sluji. În ziua a 31-a mă lovesc pietri, coceni și bucăți de lemn. Nu știu de ce. Scapă-mă, domnule, căci de nu mor. Judecătorul n'a crezut poveștile fetei. A doua zi însă povestind mai multora întâmplarea din sara anului nou, a aflat încă și alte lucruri interesante referitoare la servitoarea lui. Conducătorul cărților funduare a istorisit și el un caz, întâmplat tot cu aceeași fată, care fusese ina-

— Clujan d-șoară!

— Ei bine d-le cavalier de Kapusi, primește mulțumirile mele recunoscătoare pentru marele bine ce mi-ați făcut...

— Un mic serviciu d-șoară, și ași fi fost fericit să fi putut pune spada în teacă, scaldată de sângele acelu demon, în onoarea unei dame atât de perfectă... Dar ași putea să știu de ce vă urmărea acel monstru?

— Oh! Asta e lucru ușor, zise tinăra fată, care nu se putu oprî de a nu tremura. Am făcut greșala de a rătăci singură. După ce cercetai mormântul tatii, care e în apropierea hanului ce se zărește, m'am depărtat de bunica, mai mult decât trebuia... El m'a insultat, am voit să fug, m'a urmărit, și iată totul... Il cunosc, spre marea mea nenorocire, de când umblam la școală. El este instrumentul unui om puternic în micul nostru orașel, al căpitanului Weber. Acest demon, e un inamic periculos, a tot ce nu-i de legea lui... Dacă îl întâlniți vre-odată, fugiți din calea lui!.. Dacă soarta va face să fiți vre-odată împreună, nu luați nimic dela el... Temeți-vă de păharul de apă ce vi-l va îmbia, fructul ce va mânca din el o jumătate, de arma ce vă va ruga să primiți!... Temeți-vă mai ales, ca să nu vă prindă și să vă arunce în careva prăpastie. Monstrul ce l'ați văzut e

inte cu o lună servitoare la el. Pe la sfârșitul lunei Noemvrie fata a fost jocul celorlorași puteri ascunse. A văzut cum se ridică pietri și sboară în spre ea, lovind-o cu putere. Iar fata plângea și se ruga într'una să o vindece. Conducătorul, crezând că fata este atinsă de ceva boală mentală, i-a dat drumul. Vorbele aceste au produs o interesare publică față de servitoare. Au telefonat în satul natal al fetei, în Lunca, de unde li-s'a respuns, că fata și acasă atrăgea diferite lucruri și din cauza aceasta a părăsit satul. Luată la întrebări, fata a mai spus următoarele: În vară s'a întâmplat prima dată că pascănd oile tatălui meu, un cocian de cucuruz a sburat înspre mine. M'am uitat jur în jur, dar n'am văzut pe nimeni care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli. După cocian care l-ar fi putut asvârli.

Vești din toate părțile lumii.

Populațiunea Caransebeșului a crescut în ultimii 10 ani de la 6,200 la 8235 suflete, vasăzică cu 25%.

Ședința magistratuală se va ținea în 26 I. c., la 6 ore sara. Se va desbata chestia gimnazului și fabricii de ghiață. Fiind la ordinea zilei atât de însemnate lucruri pentru orașul Caransebeș, avem nădejdea, că d-nii reprezentanți vor fi mai punctuali, la ședință, ca rândul trecut.

Pagubele cutremurului de pământ în Asia. De abia acum, după o săptămână, sosesc câteva știri pozitive despre pagubele cauzate de puternicul cutremur din Asia. În capitala provinciei rusești din Asia centrală, Semirecinsk, — orașul Wjerny, care are o populație de peste 25 mii locuitori, s'au început lucrările pentru reedificarea orașului, care a fost total nimicit. Partea cea mai mare a populației care a scăpat cu viață trăește sub cerul liber, sau în corturi neîncălzite, bântuite de boli și frig. Mai mare a fost pustierea în satul Narym, unde zac cu sutele morții neîngropați. Mapa locurilor atinse de cutremur a luat înfățișare nouă. Unde până eri au fost munți, azi sânt văi, sau lacuri

adânci; iar unde au fost lacuri s'au ridicat dealuri sterpe. Chiar și riurile și-au schimbat cursul, iar unele au perit cu totul. Tot astfel s'a întâmplat și cu comuna Sala-Ara-Anas, pe care au îngropat-o stâncile unui munte prăvălit.

Pângăritorii bisericilor. De câțeva vreme se țin lanț furturile și jafurile în bisericile românești din Transilvania. Spargerele aceste par a fi operate de o bandă bine organizată, care cunoaște de aproape toate șuruburile jandarmeriei și ale autorităților și astfel încunjură cu ușurință toate cursele ce i-se întind. Nu de mult a fost jefuită biserică din Ugra și Seliște (?), iar făptuitorii au fost urmăriți zădarnic până acum. De curând mâna profană a spărgătorilor a pătruns și în biserica sfântului Nicolae din Scheii Brașovului, de unde au furat 500 de cor. și toate cercetările făcute de autorități au rămas fără nici un rezultat. În ziua de Crăciun răufăcătorii au pătruns în biserica din Râjnov, urcându-se cu scara pe o fereastră, și au furat dintr'o ladă o sută de coroane. În noaptea de Luni spre Marți săptămâna trecută aceeași spărgători au pătruns în biserica din Tohanul-vechi. Până acum însă cu toate cercetările făcute nu le-au dat de urmă.

Străpuns. În comuna Șopotul vechi un jandarm care făcea cercetări în cauza unei bătai a străpuns pe flăcăul Dănilă Țunea. Comisia eșită la fața locului a constatat că jandarnul a folosit pe drept arma.

Hoți. În noaptea de 14 spre 15 a I. c., niște hoți au intrat în curtea cetățeanului Ilie Radulovicu din Caransebeș și au furat carnea de porc ce o avea la fum. Poliția caută pe hoții îndrăzneți.

Blăstămăție jandarmerească. „Pop. rom.“ Nr. 2 scrie: Din Ibașfalău, comitatul Tirnavei mici, vine știrea despre o sălbătăcie fără seamăn, săvârșită de doi jandarmi. Anume, se întorcea din România o fată de Român aducând cu ea vr'o 800 de coroane. Jandarmii au întâlnit-o pe câmp, aproape de o pădure. Au țărât-o cu sila în codru, au necinstit-o și apoi au ucis-o, luându-i banii. La strigătele fetei a venit pădurarul, dar de frică nu s'a apropiat prea tare, ci a pândit numai să vadă ce se întâmplă. La marginea pădurii, jandarmii au prins și pe pădurar și, zicând că vânează în loc oprit, l-au legat și l-au dus cu ei. Pădurarul însă nu s'a înfricat. După ce s'a văzut slobod, a arătat judecătoriei mișleasca faptă a jandarmilor. Păcătoșii stau azi în fața tribunalului militar.

Grevă generală în Portugalia. Din cauza că guvernul republican nu a putut schimba sistemul de până acum, munci-

toria din toate branșele a decretat grevă generală. Din această cauză ministrul de interne și-a dat abdicerea.

Nenorocirea unor pescari ruși. În urma gerurilor strașnice din Caucaz sâmurile de mare ale lacului Caspic au înghețat pe o mare întindere. Stratul de gheață se îngroșase strașnic și dela un țarm la altul se făcea comunicație cu sâni și căruțe de țară pentru a micșora pe cât se poate depărtările. Îndrăzneala însă a mers prea departe, căci după cum să telegrafiază din Astrahan pescarii de aici au ieșit cu bordeiele pe podina de ghiață ca să le fie mai la îndemână a-runcarea plășii de fiecare seară. Și făcând foc, ghiața s'a muiat și s'a despărțit de țarm o bucată uriașă pe care erau optzeci și cinci de pescari și treizeci-și-opt de cai și căruțe. Un vânt puternic i-a luat, ducându-i spre largul mării. Din Baccu au trimis un vapor pentru salvarea năpăstuiților, dar până acum nu se știe de le-au dat oare de urmă.

Dela oficiul de Economie al Com. de avere.

Nr. 146/1911.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință onoratului public, interesat cumcă pentru esarendarea și valorarea poienilor situate în pădurile Comunității de avere, se vor ținea licitațiunile în următoarele zile:

La foresteria Orșova în 12 Februarie 1911.

La foresteria Bozovici în 14 și 15 Februarie 1911.

La foresteria Teregova în 17 Februarie 1911.

La foresteria Ohababistra în 26 Februarie 1911.

La foresteria Caransebeș, în 23 Februarie 1911 stilul nou, totdeauna la 9 oare a. m. Licitația se face verbal și oferte ulterioare nu se primesc.

Condițiunile se pot vedea la respectivele foresterii.

Caransebeș, la 15 Ianuarie 1911.

Comunitatea de avere.

Nr. 411/1911.

Târg de țară extraordinar la Timișoara.

Conform incuviințării ministrului se va ținea în zilele de **26—27 Ianuarie 1911 n.** E permisă mănarea de vite cu copită crepată cornute și porci, *caili însă nu.*

Timișoara la 13 Ianuarie 1911.

Beé Ferenc, căpitan.

argatul lui și se numește Friț... Vă spun numele lui pentru a vă lua măsurile de pază...

— Vă mulțumesc pentru grijiile ce aveți față de mine. Dar nu mă tem de nimic.

— Cum de vorbiți așa perfect românește, d-le cavalier?

— Sunt de aceeași origine ca d-voastră.

— Cum se poate atunci de vi-e numele străin de legea noastră?...

— Așa m'am pomenit. Mama, însă mi-a descoperit taina originei familiei noastre, după moartea tatii.

— Vă numiți așadară Dionizie de Căpuș.

— Cum binevoiți a constata d-soară... — Adio, așadară d-le Dionizie!... Și

vă rog să nu mă urmăriți.

— Ce fel! d-soară!.. Nu voi putea avea nici o amintire de această întâlnire ce o binecuvintez?.. Nu voi ști nici chiar ce nume să leg în mintea mea de această figură încântătoare, care de aci înainte va face obiectul visurilor mele?...

— Dionizie vorbea cu un glas duios și mișcător. Ea îl privi cu băgare de samă. Un surâs îi trecu pe buze.

— Mă numesc Lidia... Vă rog însă de pronume să nu vă interesați!... Făcu un semn de adio și dispăru, ca o umbră prin pădure.

Cavalerul stătu locului, înmărmurit de această fulgerătoare vedenie. Privirea sa ră-

mase pironită pe frunzele dumbrăvii, cari ascudea în inima ei zina codrului. Mult timp stătu acolo aiurit... În sfârșitul scoase un suspin.

— Lidia! E frumoasă, într'adevăr frumoasă, ca o zi de primăvară. Pe tot iadul, și pe dracii toți, nu voiu plecă d-n acest cuib sășesc, până nu voiu afla că cine e. Și de ar fi fiica celui mai cumplit bandit, voiu căuta să fiu fericit lângă dansa... O voiu urmări, dacă e de lipsă și la marginea lumii... Mi-a zis pe nume, când a dispărut...

Cu acest gând, Dionizie al nostru se apropie de han. Aici, după ce își dădu calul în grija hangiuului George, să puse să mănca cu poftă fleica ce crișmărița o fripse la grătar, și sorbind cu sete din oala cu vin roșu.

II.

Duelul și catastrofa.

Un nour de praf se zărea pe drumul mare dinspre oraș. Erau 5 bărbați în uniforme de oficeri călări. Căpitanul penzionat Weber de 2 ore, rătăci cu mica escortă ce-l însoțea. Urgisitul căpitan se uită în toate părțile prin desimea codrului, și din când în când câte un blăstăm sălbatic îi scăpă de pe buze.

— În sfârșit, zise deodată. Și se aruncă înaintea argatului. — Friț!

— Eu în persoană stăpâne!

— Ce vești? întrebă W. cu nerăbdare?

— Bune și rele...

— Ce însemnă asta? Explică-te, zum Teufel!

— Răbdare stăpâne. Amicul meu Schuleri, îmi spunea, că răbdarea este o neprețuită virtute pentru cavaleri.

— Obraznice! Ia sama, că biciușca mea...

— Ei bine, am văzut-o... I-am vorbit chiar... — Weber înălbise.

— Friț!.. Te voiu încărcă cu daruri bogate. Vorbește, unde ai ascuns-o. Ce ți-ai vorbit?

— De aci încolo devin veștile rele...

— Peh! Mi-a scăpat și de astădată...

Și biciușca lui șueră în vânt, iar trupul lui Friț se îndoi sub lovitura stăpânului.

— Iertare stăpâne! Întâlnii pe un tinăr magnat, care se repezi la mine cu spada în mână. Aveam pistolul, căutătura lui însă mă îngrozi.

— Un maghiar, să apere pe o româncă?! Și acest mizerabil... unde este el? Tu l-ai perdat lașule?... Și-l lovi de nou cu biciușca.

— De fel stăpâne. În acest moment se ospătează în hanul lui Ghiță. Cu Lidia nu știi ce s'a ales...

— Aidem, urlă Weber înfigând pintenii în coastele calului, care sări înainte. Într'un galop turbat, ceata de călăreți se află la han.

(Va urmă),

Prima cassă de păstrare din Caransebeș.

P. T.

Avem onoare a vă aduce la cunoștință, că în ședința direcțiunii ținută în 4 l. c., am hotărît urcarea acțiilor dela 500.000 cor. la 1,000.000, și subscrierea nouelor acții se vor efeptui în următorul mod, în ședința ordinară de ăst an:

Plan:

1. Prima cassă de păstrare din Caransebeș urcă fondul de acții dela 500.000 la 1,000.000 cor., și pentru acest scop 2500 acții à 200 cor., le pune la dispoziția publicului pentru subscriere.

2. Acționarii prezenți, au dreptul, ca fără nici o obiecțiune, la arătarea 1 acții, fie aceea pe ori ce nume ar fi, să-si procure 1 acție cu prețul de cumpărare de 200 cor. Eventualele optimi de acții neoptimite, direcțiunea din mână liberă le va vinde, nu însă sub prețul fixat spre vânzare.

3. Folosirea dreptului de răscumpărare se face la cassa institutului, începând dela 5 Ianuarie 1911 până la 1 Martie.

4. Nouale acții prin plenipotențiat se transcriu pe numele doritorului, fără spese.

5. Plătirea acțiunilor se solvesc în modul următor:

La anunțarea cumpărării	C. 20
1911 Februarie 20	„ 15
„ Martie „	„ 15
„ Aprilie „	„ 15
„ Maiu „	„ 15
„ Iunie „	„ 15
„ Iulie „	„ 15
„ August „	„ 15
„ Septembrie „	„ 15
„ Octombrie „	„ 20
„ Novembre „	„ 20
„ Decembre „	„ 20

6. Plătirile se fac punctual, la caz contrar dela datul scadent se socotesc 6% camătă, și dacă dela provocare în timp de 15 zile nu se regulează, suma plătită și acțiunile se perd, trecând în proprietatea institutului. Sumele se pot solvi și anticipativ, pentru care caz institutul solveste 6% după suma plătită deja.

7. După platirea totală, se fructifică acțiile începând din 21 Decembre 1911 și în anul 1912 la încheierea bilanțului se vor bucură de venitele prescrise. Acele acții însă cari sau plătit deja până la 1 Martie 1911 se predau destincției la moment și la socoata finală a anului 1911 se vor împărțâși de venitele prescrise. Contrar însă prospectului deplătire, institutul dela ziua plătirea până în 31 Dec. solveste o despăgubire de 6%.

8. La acțiile ce vor incurge peste suma de 500.000 cor., la socoata speselor, sumele ce vor fi eventual superflue, trec la fondul de rezervă a institutului.

Caransebeș, 4 Ianuarie n. 1911.

Direcțiunea
Primei casse de păstrare din Caransebeș.